

FOTOWERFVER FRANS KANTERS

Altijd honger naar wat achter de horizon ligt

Gedreven door een hang naar verwondering zwerft Frans Kanters (53) door het land. De momenten die hem raken, vangt de Amersfoortse fotograaf in beelden.

Een fraaie selectie daarvan exposeert hij tijdens Vreemde Gasten (6 en 7 oktober) en de KunstKijkroute (21 oktober) in Het Gasthuys, met als titel: *De ziel van een landschap*. Op pad met de 'fotowerver'. „Ik heb altijd honger naar wat er achter de horizon ligt.”

Thijs Tomassen

◀ Frans Kanters: „Ik heb mijn zwerftochten, dichtbij of ver weg, nodig om innerlijk even tot stilstand te komen.”

FOTO MARCO HOFSTÉ

◀ Links: nabij het Friese Wierum, een terpdorp aan de Waddenzee. Daarnaast: de Zeeuwse Hertogin Hedwigepolder.

FOTO'S FRANS KANTERS

De woensdag ontluikt, Frans Kanters keurt vanuit zijn raam het licht. Dat belooft wel wat. Voordat het zo-
ver is, komt hij lyrisch terug op zijn zwerftocht van de avond ervoor. Hij had zijn fiets gepakt en was gewoon ‘onze achtertuin’ ingereden, het groen-
rijke Hoogland-West, naar de Eem.

Wat Frans daar zag, was te mooi om niet direct te delen met zijn volgers op Instagram. ‘Terwijl de zon vanachter de horizon met haar laatste stralen licht over het water streelt, komt de maan voorzichtig maar gestaag op’, schreef hij bij zijn foto, genomen vanaf de fietsbrug.

„Op zo’n moment word ik in mijn ziel geraakt”, zegt Frans nu. „Dat kleurenspeel, die lijnen! Op de vogels na was het stil. Er kwam alleen een hardloper voorbij, wiens voetstappen de stilte nog overweldigender maakten. Hoogland-West en Coelhorst zijn prachtig. Ik kom er meerdere keren per week. Dan zie ik tijdens het afwassen een lucht en dan voel ik meteen die drang: ik ga zo weer het fietsje op.”

Welkom in het leven van de fotograaf. Al bijna twintig jaar lang professioneel fotograaf in het bedrijfsleven, maar vooral een romanticus die het liefste elke dag op ontdekkingsstocht gaat met zijn camera. Zijn gevoel achterna. Om te ontsnappen aan de vaart van alledag en om verwonderd te worden door de schoonheid van de natuur, steden en mensen.

„Het is voor mij een manier om te reflecteren”, vertelt Frans. „We leven in een snelle wereld. Ik heb mijn zwerftochten, dichtbij of ver weg, nodig om innerlijk even tot stilstand te komen. Weg van de stramienen. Contemplatie. Waar ben ik mee bezig in het leven en klopt dat nog? Waar ga ik naartoe? Moet ik bijstellen?”

Dan: „Ik heb geen hobby’s anders dan rondkijken in het land en foto’s maken. Ik kijk en denk de gehele dag in beelden. Het enige wat ik nodig heb, is voldoende water, wat fruit en mijn camera’s met volle batterijen. En Dirk, mijn oude Volvo. Die brengt me overal. Vaak gaat mijn fiets ook mee. Ik voel me echt een fotograaf. Een rijk gevoel.”

Perfecte kop

Hij heeft er de perfecte kop voor. Weelderige krullen die dansen op zijn schouders, grijzende bakkebaarden, klein ringetje in zijn oor. „Ik weet dat kaders nodig zijn in onze maatschappij en misschien zie ik het te romantisch. Maar ik vind het fijn om buiten de lijntjes te kleuren. Voor mij geen negen-tot-vijfbestaan. Ik geef daarmee niet af op mensen die het wel zo doen, *leef en laat leven*

is mijn motto. Maar ik doe het op mijn manier.”

Tijd om de hort op te gaan. Frans daalt af, op naar ‘Dirk’. Die staat al op te warmen in de zon. Op de rijdersstoel ligt een uitvoerige plattegrond van Nederland. Bij zijn dashboard pronken relikwieën van eerdere zwerftochten: schelpen, een steen, een veer. „Ik heb met Dirk al heel wat avonturen beleefd. Hij gaat al vijftien jaar mee, er staat bijna 400.000 kilometer op de teller. En het voelt nog altijd alsof ie net is ingereden.”

Favoriete plekken

Hij rijdt ons deze dag langs een paar favoriete plekken van de fotograaf in de regio. Eerste stop: de Krachtwijkerweg in Zeldert. „Alleen al om die klinkertjes. Het vergezicht hiervandaan moet je ’s avonds eens zien, als de zon ondergaat in de richting van Baarn. Fantastisch.”

Frans rijdt door, langs de Eemdijk, en ontwaart de Fietsboot in De Eem. „Wacht even, dit kan ik niet laten gaan.” Hij grist zijn camera van de achterbank en schiet met scherp. „Mooi beeld, die boot achter de dijk.” Dan, om zich heen kijkend: „Dit is toch met geen pen te beschrijven?”

Het liefste houdt Frans zich op in weidse gebieden. „Ik moet ver kunnen kijken. Ik heb dan altijd honger naar wat er achter de horizon ligt. Vaak reis ik daarom af naar de randen van het land. Paesens-Moddergat aan het Friese wad, Noordpolderzijl aan het Groningse wad, de Ooijpolder achter Nijmegen, Schouwen-Duiveland en Zeeuws-Vlaanderen in Zeeland. En Texel is mijn tweede thuis. Als ik daar aankom met de boot, moet ik altijd eerst naar zee. Dat is een niet te temmen drang. Als de zee zich terugtrekt, ik heb de getijdentabellen goed in

“
Het enige wat ik nodig heb, is voldoende water, wat fruit en mijn camera's met volle batterijen. En Dirk, mijn oude Volvo

▼ Het Amersfoortse Schothorst in nevelen gehuld.

FOTO FRANS KANTERS

mijn hoofd, zie je wonderlijke patronen. Meerdere beelden uit mijn expositie zijn eraan gewijd. Een aantal foto’s van stil water. Het staat voor wat een landschap met me doet. Diepe en rijke gevoelens die niet in tijd en geld uit te drukken zijn.”

De fotograaf raakt op dreef. Begeesterd vertelt hij over zijn vijfdaagse tocht langs het Groningse en Friese wad, rond de tijd van de langste dag van het jaar, die hem twee beelden voor zijn expositie opleverde. „Ik weet het nog goed, die zondag. Het zwerk vulde zich als uit het niets met prachtige tekeningen.”

En over zijn rondgang door het Brabantse landschap. Bij Ravenstein linksaf, langs de Maas een stuk oprijden en dan heb je links buurtschap Keent. „Ik zag een wolkendek ontstaan, écht fenomenaal. Stond aan de grond genageld en vergat bijna een foto te maken.”

Appetijtelijk

Kijk ook eens omhoog, luidt zijn tip. „Laatst stond ik stil in Kattenbroek, mijn blik naar boven gericht. De lucht was zo mooi, er was gewoon iemand aan het schilderen. Hoor ik naast mij ineens: ‘Ik zie het ook.’ Zó leuk. Overigens was het een zeer appetijtelijke dame, maar dat geheel terzijde.”

Hij krijgt een ingeving. „Laten we het pontje naar de Eemnesserpolder pakken. Als ik ergens een pontje kan nemen, doe ik dat. Het is minder gehaast en je komt op mooiere plekken.” Hij zwaait naar de veerbaas. „Kijk alleen al die kop, prachtig toch? Even een foto maken, hoor.”

Eenmaal in de Eemnesserpolder is Frans pas echt in zijn element. Hij parkeert Dirk aan de Noord Ervenweg, leunt ertegenaan en tuurt naar de einder. De straffe wind speelt met zijn krullen. „Als ik een keer stress heb en hiernaartoe fiets, glijdt alles van me af. En gewoon dichtbij, hè? Stukje rijden en je bent in een heel andere wereld. Het landschap ligt aan je voeten. We zijn gezegend hoor, met deze regio.”

Zijn fotozwerftochten brengen hem ook wel eens buiten de landsgrenzen. Hij is gek op de Lofoten, Noorwegen, dat een stuk boven de poolcirkel ligt. „Dan huur ik voor een maand een vissershuisje met uitzicht op zee. Hoe koud ook, ’s ochtends zit ik altijd een uurtje op de veranda en kijk ik uit over de Atlantische Oceaan. Dat is magisch, hoor. Ik wil zulke plekken zien, voelen en opsnui-
ven. Als ik op zo’n moment geen foto neem, schrijf ik er wel over.”

Dat vastleggen had hij als klein jochie al. „Mijn moeder had een klein cameraatje, ik kan de knopjes zo weer voor me halen. En ik weet nog goed dat ik daarmee mijn eerste foto’s maakte. Van een veel te klein zweefvliegtuigje in de lucht. Helaas ben ik die beelden kwijtgeraakt, maar daar is het zaadje gelegd voor wat ik nu doe.;

Wat hoopt Frans dat zijn beelden losmaken bij mensen?

„Ik deel graag mijn verwondering. Het is niet zo dat ik ermee wil zeggen: ga hier ook naartoe. Doe vooral je eigen ding. Als mensen erop reageren, is het leuk. En uiteindelijk moet ik ervan leven, dus hoop ik dat mensen of bedrijven mijn beelden kopen. Sterker nog, ik zou graag meer in landschapsfotografie willen doen. Mensen kunnen trouwens ook mee op mijn fotozwerftochten, zich laten verwonderen, het gevoel meemaken. Kijk maar eens op fotograaf.nl.”

Overpeinzend: „Ik realiseer me elke dag dat ik een rijk mens ben. Ik heb de vrijheid om de hort op te gaan. Natuurlijk heeft een medaille altijd twee kanten. Hoe ik leef, is niet handig als je ooit van een goed pensioen wilt genieten. Maar dat interesseert me niet. Zien we dan wel. Ik leef met de dag. En voor de beelden.”

Terug naar Amersfoort. De zon schijnt, de middag lonkt. Het zwerven smaakt naar meer. „Ik denk dat ik straks naar Texel ga. Oh, man, ik kom daar zo graag. Als ik Purmerend voorbij ben, begint het al, dat fraaie Noord-Hollandse landschap.”

15.35 uur. Een whatsappbericht van Frans. Een foto uiteraard. Gemaakt vanaf de boot, met zicht op Texel.

Het onderschrift: ‘Thuis.’